

SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 3.

Redaktör och utgivare:
FRANS J. HUSS.
Telefon: Vasa 6 19.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 1 Februari 1902.

Expedition: Kungstengatan 56.

Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre.
Annonspris 20 öre pr petitråd.

22:a Årg.

Eva Mudocci och Bella Edwards.

För två år sedan besöktes vår hufvudstad af en kvinnlig violin-pianistisk artistduo; det konserterades då af violindrottningen Wilma Neruda-Hallé och fröken Johanne Stockmarr, båda här välbekanta. En sådan duo har i dessa dagar uppträdt här med en konsert i Vetenskapsakademien, men det var första gången detta artistpar här lät höra sig, och konsertgivarinnorna, hvilkas porträtt vi här nedan meddela, skulle ha varit oss alldeles okända till namn och talang, om icke tidningsreklamer och inter-

vjuer för tillfället lämnat oss upplysning om deras personer och konstnärighet. Deras konserterande nyligen i den norska hufvudstaden har dock i Sv. M. T. omnämnts.

Att döma af den enda konsert fröknar Mudocci och Edwards nu gifvit här kunna de i jämförelse med den ofvan först nämnda artistduon räknas till »deæ minores», men deras talanger synas dock, särdeles violinistens, vara ganska respektabla.

Fröken Mudocci, som haren intressant artistapparation, något à la Paganini, spelar med utmärkt intonation, med kraftig och behaglig tonklang, god teknik och en inspiration, som träder fram i ett känslövarmt och fint nyan-seradt spel. Åt det känsliga och veka

synes hennes talang mest vara riktad. Fröken Bella Edwards ådagalade i sitt pianospel en solid teknik och presenterade ett utmärkt ackompanjemang, hvarigenom de båda artisternas samspel blef mästertligt. Det vore utan tvifvel intressant att lära känna djupet och mångsidigheten af deras talanger genom förnyadt uppträdande, och vi lära ha att vänta åtminstone ännu en konsert af dem.

Utförligare biografiska uppgifter om de båda konstnärinnorna saknas ännu. Fröken Mudocci har dock meddelat, att hennes far hade spanska föräldrar och var född i Skotland, hennes mor hade tysk fader och engelsk moder, hvilken ock hade judiskt blod i sina ådror. Eva Mudocci var 7 år gam-

Eva Mudocci.

Bella Edwards.

mal när hon i England började lära sig spela för en af sina onklar, som säges ha varit älsklingselev till den utmärkte, sedan 1865 i London levande, violinisten Ludvig Straus, hvars berömda Stradivarius-violin skall ha öfvergått till denne och sedan till fröken Mudocci. Som helt ung spelade hon en tid i Paris under ledning af Leonard. Hon sätter stort värde på fröken Edwards såsom hennes biträdande pianist. »Fröken Edwards och jag», har hon sagt, »studera alltid tillsammans och uppträda alltid gemensamt. Innan vi drogo ut på vår turné, spelade vi hela vårt program för professor Joachim, och han var särdeles belåten med vårt val.» Fröken Edwards är född i Danmark af engelska föräldrar. I Kristiania uppträdde hon för fem år sedan, biträdande danska sångerskan Margarethe Petersen vid några af henne där gifna konserter.

Några omdömen från utlandet om de båda artisterna må här slutligen anföras. Efter en af dem gifven konsert i Paris yttrar Mons Lie i ett bref till Politiken: »Fröken Eva Mudocci spelade på sin berömda Stradivarius, en af de få violiner som har namn: Emiliani d'or, ett arf efter Ludvig Straus. Det förnams öfvertygelse, innerlighet och stort temperament i hennes elektriserande stråkdrag, liksom samspelet mellan de två artisterna hade något af inspirationens glöd öfver sig, hvarför de också med ett slag tillsammans skapade sig ett namn här.» Äfven Le Figaro yttrar sig mycket erkännande om samma konsert.

Då detta kvinnliga artistpar uppträdde i Kristiania, yttrade Otto Winterhjelm i Aftenposten att Eva Mudocci i sitt spel ej litet erinrade om Wilma Neruda-Hallé. Och Chr. Cappelen i Verdens Gang kallar henne »en af de virtuosnaturer, som jämte utmärkt teknik, ren, skön och varm ton samt tjusande och vackert föredrag förstå att återge en komposition med sann och själfull uppfattning.»

»Tannhäuser» i Paris 1860.

(Bref af Richard Wagner.)

Paris, 27 Mars 1861.

(Forts.)

Det visade sig verkligen också genast vid min första underhandling med Stora operans direktör, att den nödvändigaste betingelsen för »Tannhäuser»-föreställningens framgång vore inläggandet af en ballett i andra akten.

Meningen med denna fordran blef mig först klar, sedan jag försäkrat, att jag omöjligen kunde afbryta gången af denna akt med en här i hvarje

hänseende meningslös ballett, medan jag däremot i första akten vid Venus' hof tyckte mig finna den allra lämpligaste anledning till en koreografisk scen af rikaste betydelse, här där jag själf i min första affattning af verket ej trott mig kunna undvara dansen. Jag kände en verklig eggelse inför uppgiften att nu afhjälpa en omisskännlig svaghet i mitt föregående partitur och utkastade en utförlig plan, enligt hvilken scenen i Venusberget skulle upphöjas till stor betydelse. Denna plan tillbakavisade emellertid direktören på det bestämdaste och bekände för mig helt öppet att det vid uppförandet af en opera gällde icke blott att låta en ballett dansas, utan framför allt att denna ballett dansades i midten af föreställningen; ty först vid denna tid infunno sig de abonnenter, dem balletten uteslutande tillhörde, i sina loger, enär de brukade äta middag mycket sent; en i början utförd ballett kunde alltså icke behaga dem, då de aldrig bevistade första akten. Dessa och liknande förklaringar upprepades sedermera för mig äfven af själfva statsministern, och hvarje möjlighet till framgång framställdes därvid så afgjort beroende af de nämnda villkorens uppfyllande, att jag till sist ansåg mig nödsakad att afstå från hela företaget.

Under det jag sålunda, lifligare än någonsin, åter tänkte på att vända tillbaka till Tyskland och bekymrad spanade efter en punkt, som möjligen kunde erbjudas mig som uppehålls-ort i och för uppförandet af mina nya arbeten, skulle jag emellertid få den gynnsammaste uppfattning af den kejserliga orderns betydelse, i det att genom densamma Stora operans hela institution, jämte hvarje nytt engagemang som befunnas nödvändigt, fullkomligt oinskränkt och utan villkor ställdes till mitt förfogande. Hvarje rekvisition jag önskade utfördes genast utan hänsyn till kostnaderna; vid iscensättningen förför man med en omsorg som jag förut ej haft någon föreställning om. Under så ovanliga omständigheter intogs jag alltmer af den tanken, att jag här stode inför möjligheten af ett alltigenom fullständigt, ja idealt uppförande. Bilden af ett dylikt uppförande — hvilket af mina verk som därvid skulle uppföras är mig i det närmaste likgiltigt — är det som nu, sedan jag lämnat våra vanliga operascener, länge och allvarligt sysselsatt mina tankar; hvad som aldrig och ingenstädes förr stått mig till buds skulle oförmodadt erbjudas mig i Paris, och det vid en tidpunkt, då ingen ansträngning skulle ha förmått skaffa mig en ens tillnärmelsevis liknande förmån inom Tysklands gränser. Jag kan alltså öppet tillstå att denna tanke uppfyllde mig med en icke på länge känd värme, hvilken en viss bitterhet, som inblandade sig, blott förmådde

stegra. Snart såg jag ingenting annat framför mig än möjligheten af en fulländadt skön framställning af mitt verk, och i min ifver att förverkliga denna möjlighet lät jag mig ej påverkas af någon som helst betänklighet: när jag blott fram till det jag nu törs anse möjligt — så sade jag mig själf — hvad angår mig då Jockeyklubben och dess ballett!

Nu hade jag endast uppförandet att tänka på. En fransk tenor — förklarade mig direktören — fanns ej för Tannhäusers parti. Då jag hört talas om den unge sångaren *Niemanns* glänsande begåfning, förordade jag honom för hufvudrollen, ehuru jag själf aldrig hört honom; som han framför allt var mäktig ett ledigt franskt uttal afslöts efter sorgfälliga underhandlingar hans engagemang med stora kostnader. Flere andra konstnärer, särskildt barytonisten Morelli, hade mig och min önskan att disponera dem för mitt verk att tacka för sitt engagemang. För öfrigt föredrog jag framför flere här redan omtyckta första rangens sångare, hvilkas allt för färdigbildade manér stötte mig, åtskilliga yngre krafter, dem jag hoppades kunna lättare utbilda för min stil. Den hos oss ökända omsorg hvarmed sångrepetitionerna här ledas öfverraskade mig och under *chef du chant* Vauthrot's högst kunniga och fintänkta ledning, såg jag snart våra studier nå en sällsynt mognad. Särskildt glädde det mig att de yngre franska talangerna så småningom fingo en riktig uppfattning af saken och intogos af glädje och entusiasm för sina uppgifter.

Så fick jag själf ett nytt intresse för detta mitt äldre verk: på det omsorgsfullaste genomgick jag ånyo mitt partitur, nykomponerade Venus' scen jämte den föregående ballett-scenen och sökte i synnerhet att öfverallt bringa sången i öfverensstämmelse med den öfversatta texten.

Hade jag nu oafvändt riktat min uppmärksamhet på den omständigheten att uppförandet öfver hufvud skulle komma till stånd, och därvid lämnat alla andra hänsyn åsido, så började snart mina bekymmer på nytt, när jag upptäckte, att detta uppförande sannolikt icke skulle kunna hålla sig uppe på den höjd jag hoppats. Det är mig svårt att noggrant ange, i hvilka hänseenden jag slutligen måste se mig besviken.

Det betänkligaste var väl att den svåra hufvudrollens framställare underhöll ett — som han ansåg — nödvändigt umgänge med recensenterna, hvilka spädde min opera ett oundvikligt fiasco, och att han därigenom försjönk i allt större modlöshet. De glada förhoppningar jag närt under sångrepetitionerna sjönko allt djupare, ju mer vi kommo i beröring med scen och orkester. Jag såg, att vi gled o tillbaka till en vanlig operaföreställ-

nings nivå och att alla sträfvanden, som gingo högre, skulle blifva fruktlösa. Ur denna synpunkt, som jag från början naturligtvis uteslutit, fattades emellertid det enda som kan göra en vanlig operaprestation på något sätt märkvärdig: någon betydande, af publiken redan upptäckt och omtyckt förmåga. Jag uppträdde med nästan idel nybörjare. Mest bedröfvade det mig dock att jag ej förmådde vrida orkesterledningen, genom hvilken jag ännu skulle ha kunnat utöfva ett stort inflytande på föreställningens allmänna stämning, ur den ordinarie orkesterchefens händer; och att jag sålunda med dyster resignation — ty min anhållan att få återtaga partituret afvisades — måste gå in på en själlös och matt framställning af mitt verk, utgör ännu min verkliga sorg.

Hvilket mottagande publiken skulle ge min opera blef mig under sådana omständigheter nästan likgiltigt: äfven det mest glänsande skulle ej kunnat förmå mig att själf närvara vid en längre rad af föreställningar, som skänkte mig så ringa tillfredsställelse. Angående karaktären af detta mottagande synes det mig emellertid som om man hittills gifver er oklara underrättelser, och ni skulle göra orätt i att ur dem bilda er ett visserligen i allmänhet för Tyskland smickrande, men i grunden oriktigt omdöme om Paris-publiken. Jag fortfar därför att tillerkänna denna publik, mycket angenäma egenskaper, särskildt en mycket liflig mottaglighet och en verklig storsint rättskänsla. En publik, ja en hel storstadspublik, för hvilken jag är personligen fullkomligt okänd, som dagligen genom tidningar och pratsamma dagdrifvare fått höra de dummaste saker om mig och som med en nästan exempellös omsorg bearbetats mot mig — att se en sådan publik upprepade gånger hela kvartstimmarna i sträck kämpa för mig mot en klick med de mest ansträngande bifallsdemonstrationer, måste dock, vore jag än den likgiltigaste, uppfylla mig med värme. En publik, hos hvilken hvarje opartisk genast kunde skönja den häftigaste fördom gent emot mig, var genom deras underliga omsorg, hvilka ensamt utdela platserna vid premiärer och som nästan gjorde det omöjligt för mig att skaffa mina få personliga vänner inträdeskort, denna afton samlad i Stora operans salong; lägger ni härtill hela Parispressen, hvilken vid dylika tillfällen officiellt inbjudes och hvars fientliga tendenser gent emot mig ni känner redan af tidningarnas referat, så kan ni nog förstå, att jag anser mig ha skäl att tala om en stor seger, när jag helt sanningsenligt berättar, att man applåderade den ingalunda medryckande föreställningen af mitt verk långt kraftigare och enstämmigare, än hvad jag någonsin personligen upplefvat i Tyskland. De tongifvande i den att börja

med nästan allmänna oppositionen voro de flesta, ja, antagligen alla härvarande musikrecensenter, och sedan dessa uppjudit all sin förmåga att bortleda åhörarnes uppmärksamhet från stycket, råkade de mot slutet af andra akten i tydlig ängslan för att kanhända nödgas närvara vid en fullständig och glänsande framgång för »Tannhäuser» och tillgrepo nu ett medel som de redan vid generalrepetitionerna kommit öfverens om, nämligen att vid vissa bestämda repliker utbrista i skallande skrattsalfvor. Härigenom lyckades de redan vid andra aktens slut distrahera publiken och försvaga dess bifallsyttringar efter ridåns fall. Samma herrar hade tydligen vid generalrepetitionerna, från hvilka det ej lyckats mig att uteslänga dem, insett att operans egentliga framgång beroddepå utförandet af tredje akten. En förträfflig dekoration af herr Despléchin, Wartburgdalen i höstkvällsbelysning, utöfvade redan vid repetitionerna sin ljuskraft på de närvarande, och framväxande ur denna bildade sig nu oemotståndligt den för de följande scenerna nödvändiga stämningen; från framställarnes sida blefvo dessa scener hela aftonens glanspunkt; alldeles oförlikligt blef pilgrimskören sjungen och sceniskt utförd; Elisabeths bön, fullkomligt och med gripande uttryck återgifven af fröken Sax, fantasien till aftonstjärnan, med fulländad elegisk vekhet föredragen af Morelli, inledde så lyckligt den bästa delen af Niemanns prestation, berättelsen om pilgrimsfärden, hvarmed han alltid vann det lifligaste erkännande, att äfven mitt verks argaste fiende måste anse en alldeles exceptionellt stor framgång tillförsäkrad just denna tredje akt. På denna akt förgrepo sig nu de nämnda herrarne och sökte genom häftiga utbrott af skratt förhindra hvarje inträdande af den nödiga samlade stämningen, hvarvid ofta de obetydligaste ting måstetjåna till enfaldiga förevändningar. Emellertid läto nu hvarken mina sångare störa sig eller publiken afhålla sig från att med ofta rikligt bifall löna deras tappra ansträngningar; och vid slutet blef oppositionen ändtligen slagen till marken under stormande inropningar af framställarne.

Att jag icke misstog mig, när jag tydde denna aftons framgång som en fullständig seger, bevisade mig publikens hållning vid andra föreställningen; här blef det afgjort, mot hvad slags opposition jag nu uteslutande hade att kämpa, nämligen mot härvarande Jockeyklubb, hvilken jag väl får kallas så, eftersom publiken själf med ropet »à la porte les Jockeys» högt och offentligt utpekade mina förnämsta motståndare. Medlemmarne af denna klubb, hvilkas rätt att anse sig för Stora operans herrar jag icke behöfver närmare utveckla för er och som genom frånvaron af den sedvanliga balletten vid tiden för deras ankomst till teatern,

d. v. s. ungefär i midten af operan kände sig djupt kränkta i sina intressen, hade med fasa upptäckt att »Tannhäuser» vid premiären alls icke fallit, utan i själfva verket tvärtom triumferat. Från denna stund blef det deras uppgift att söka förhindra att denna ballettlösa opera framfördes afton efter afton, och till den ändan hade man på vägen från middagsbordet till operan inköpt en mängd jaktpipor och liknande instrument, med hvilka man på det mest obesvärade sätt började manövrera mot »Tannhäuser». Ända dithills, alltså under hela första och halfva andra akten, hade ej minsta spår till oppositionen framträdtt, utan mycket ihållande applåder hade ostördt fått hälsa de ställen i verket, som snabast blifvit populära. Från detta ögonblick däremot hjälpte ej längre några bifallsdemonstrationer: förgäfvades demonstrerade kejsaren själf jämte sin gemål för andra gången till mitt verks försvar; af dem, som betrakta sig som denna salongs härskare och som samtliga tillhöra Frankrikes högsta aristokrati, var den oåterkalleliga domen öfver »Tannhäuser» uttalad. Ända till slutet ledsagades publikens applåder af hvisslingar och oväsen.

(Forts.)

Minnen af Gounod

från början af hans konstnärsbana.

Då Ponsards »Ulysses» med Gounods intressanta musik förra året ånyo upptogs på Odeon-teatern, innehöllo Paristidningar åtskilliga minnen från den tid, då den berömda tonsättaren först gjorde sig känd i konstvärlden. Med återupptagandet af »Ulysses» skulle Gounod, om han nu lefvat, i år ha kunnat fira halfsekeljubiléet af sin egentligen första stora framgång på scenen, hvilken han vann i nämnda tragedi, då densamma år 1852 uppfördes med Gounods musik på Théâtre Français under ledning af Arsène Houssay. Gounod hade visserligen genom sin »Messe solennelle», hvaraf en del utfördes 1851 i London, gjort sig mycket bemärkt, men hans under samma år uppförda första opera »Sappho» blef tämligen kallt mottagen af Stora operans publik. Varma beundrare af detta verk saknades dock icke, bland dem Berlioz. Äfven Ponsard hade lyckönskat tonsättaren och frågat honom, om han vore hågad att skriva musik till körerna i en 5-akts-tragedi »Ulysses», som var bestämd för Théâtre Français. Naturligtvis antogs detta förslag af Gounod, som var stolt öfver att ha fått ett sådant anbud. Den musik han nu skref skulle ej blott inbringa honom konstnärlig ära utan äfven — en fru. Komponisten mötte

nämligen en dag den berömda pianisten, konservatorieprofessorn Zimmermann, hvilken sporde honom om det nya verk han hade under arbete. »Jag har just nu skrivit körerna till 'Ulysses', ett ämne som mycket intresserat mig», svarade Gounod, och en konversation utspann sig då mellan de båda tonkonstnärerna, till dess de nådde Zimmermanns bostad, då denne bjöd Gounod att följa med honom upp. Väl uppkommen i våningen slog sig Gounod ned vid pianot och började sjunga igenom »Ulysses»-körerna, ackompanjerade sig själf. Zimmermanns dotter var närvarande. Just som den sista kören var sjungen, gaf hon till ett anskri och nedföll afsvimnad. Då hon kommit till sig igen yttrade hon: »Aldrig har jag hört en sådan musik, och så sjungen sedan!» Två månader därefter var m:lle Zimmermann förlofvad med Gounod, som vid den tiden uppnått en ålder af trettiofyra år.

Den berömda pianoläraren uppskattade högt Gounods talang och hyste stora förhoppningar om hans framtid. Den tiden förtjänade emellertid den blifvande kompositören till »Faust» inte en sou. Han hade ej kunnat få någon förläggare för partituret till »Sappho» utan fått trycka det på sin egen bekostnad. Med körerna till »Ulysses» var han lyckligare; efter uppförandet af denna pjes erbjödo sig bröderna Escudier i öfversvallning af ädel hänförelse att gratis förlägga dem. Sitt första honorar, 100 francs, förtjänade Gounod af förläggaren Lebeau för sitt »Ave Maria» öfver Bachs preludium. Triumferande öfverlämnade han pengarna till sin unga fru, då han inträdde i sitt anspråkslösa hem. »Nu», sade han, »kan din far ej vidare säga, att jag inte förtjänar något med min musik!»

Men vi återvända till »Ulysses». Endast med stora svårigheter kunde den unge maëstron erhålla nödig personal för utförande af sin musik på Théâtre Français. Inkomsterna för det Molière'ska konstmuseet voro den tiden just ej så lysande, och orkestern, hvilken Offenbach dirigerade, bestod af på sin höjd ett dussin musiker. En betydlig tillökning af de spelande erfordrades därför och dessutom behöfdes för de flerstädes delade körerna en mängd sångare och noggrann öfning. Berlioz, som genomsett partituret, uppmuntrade komponisten att ovillkorligen fordra hvad som behöfdes för utförandet af hans musik, detta vore ock, skref han, i teaterns eget intresse, då efter hans mening ensamt musiken skulle draga folk till en mängd föreställningar. Lyckligtvis hade den ganska skygge Gounod en mäktig hjälpare i Offenbach, och denne dref småningom igenom allt, trots societärernas hemliga motarbetande, hvilka tyckte att man

begick onödiga dumheter för att betrygga framgången af »Ulysses». Så anmärkte en af dem: »Vi äro icke här på operan; man kommer ej hit för att höra musik.» En annan yttrade: »Tror ni att vår orkester, som kostar oss tolf tusen francs om året, inte skulle vara tillräcklig för att utföra den här unge mannens musik? Divertissementen af Lully fordra ju icke mera.» Då partituret skulle genomgås vid pianot blefvo därförsådespelarna icke inbjudna men väl Alfred de Vigny, Théophile Gautier och Alfred de Musset. Gounod sjöng sin musik med sin något beslöjade stämma men med intensivt uttryck och stort behag som slog mycket an. Musiken gjorde betydande verkan, särskildt dubbelkören vid gästbudet, hvilken Berlioz förklarade beundransvärd. Första uppförandet ägde rum den 18 juni 1852. Berlioz hade ej misstagit sig: det var musiken, som betryggade pjesens framgång. Trots sommarhettan gick »Ulysses» fyrtio gånger ofbrutet öfver scenen.

Från Kongl. Hofoperan i Dresden.

Af G. W.

»Pechvogel und Lachtaube».

Ballett af Georg Pittrich.

Direktionen för »Königl. Opernhaus» hade utsett d. 30:de dec. 1901 för den stista af årets talrika och intressanta premiärer. På programmet lästes: »Pechvogel und Lachtaube» Tanzmärchen in 3 Bildern von K. Scheidemantel (frei nach Leander). Musik von Georg Pittrich. Båda dessa voro sådana namn, som »drogo». Kammer-sänger Scheidemantel är sedan lång tid tillbaka en af de mest uppburna bland operans baritonister och Dresdenpublikens stora favorit. Komponisten Georg Pittrich har Dresden till fäder-nestad, och vid K. Konservatoriet där-städes gjort sin musikaliska utbildning. — Efter med framgång afslutade musikstudier engagerades Pittrich vid Kongl. Hofteatern såsom körrepetitor och dirigent för balletterna, hvilka han med elegans och chic anförde. Emellanåt dirigerade han operor, t. ex. »Hans och Greta», som han ledde utan repetition, då en af kapellmästarna hastigt insjuknat. För tre år sedan tog han engagement som kapellmästare i Hamburg och sedan sisl. juni innehar han samma befattning vid »Opernhaus» i Frankfurt a Main (direktion P. Jensen).

Hr Scheidemantel var för Dresdenpubliken i egenskap af författare helt obekant och hans text är egentligen en omarbetning af den berömda läkaren

Richard Volkmanns (pseudonym Leander) »Träumereien an Französischen Kaminen», som han skref under belägringen af Paris. Öfver Kammer-sänger Scheidemantels kapacitet såsom textförfattare eller omarbetare hade recensenterna de mest olika meningar, dock är handlingen i och för sig så poetisk och intagande, att den fångar intresset, och angående musiken fanns endast en mening. — Hr Pittrich visar sig ej allenast såsom en högt begåfvad melodiker utan äfven som en fint och stilfullt karaktäriserande komponist. Ofta kommer han att beröra folkvisor och folkdanser från de franska klassiska mästarna. I teknik, grazie och elegans märkes ett visst inflytande af Delibes, ehuru melodierna helt och hållet äro hans egna. I nutidens komplicerade och lärddt konstruerade musik, verkar det dubbelt angenämt att få höra en fritt flytande melodi, rik på intagande pointer. Klaverutdraget (förlag: Schotts Söhne, Mainz) är en intressant bekantskap för dem, som till ombyte med Wagner och hans efter-are, vilja höra något à la Buongiorno's »Mädchenherz», (nyligen uppförd i Dresden med enorm succès).

Trots sin ungdom, ännu i 20-talet, har Pittrich visat sig ovanligt produktiv. Hans opera »Marga» (text af Arno Spies) uppfördes i Dresden för sju år se'n och en ny opera af honom är inlämnad till k. hofteaterns direktion. Hans »Lieder» äro sjungna med bifall å konsertsalarne, och till de flesta af dem har prinsessan Friedrich August (hvars lärare i komposition Pittrich länge varit) skrivit texterna. För att i korthet nämna om ballettens utförande, så bjödo de medverkande på utmärkta prestationer och dekorationerna voro briljanta. Ballettmästaren Berger, som instuderat baletten, var »Pechvogel» och frk Hörnlein — »Lachtaube».

Konungen: hr Gassert, Marskalken: hr Ernst, Trollkarlen: hr Funke. Frk Clara Gäbler, hrr Schütze, Geisler, Seiter, Günter och Haagen förtjäna alla största beröm. Ett glänsande, ett extra loford, förtjänar ett »Pas de deux» hvare de båda nyengagerade italienarne frk Zanini och hr Bonfiglio excellerade. Den sistnämdes virtuositet är mer än beundransvärd. — Orkesterns ledning var anförtrödd åt dr Rabl, och det vackra violinsolot i Nocturnen utfördes af hofkoncertmästaren Lewinger med vanligt mästarskap. Premiären ägde rum för »fullt hus».

Från hofvet märktes h:s k. h. prinsessan Friedrich August (Sachsens blifvande drottning) och prins Johann Georg, hvilka öfvervoro hela föreställningen och lifligt deltog uti inropningarna. Dessutom voro en mängd kritiker och konstnärer äfven från andra platser närvarande. Kapellmästar Pittrich, Kammer-sänger Scheidemantel och ballettmästaren Berger in-

ropades omkr. 20 gånger efter 1:sta och 2:dra akten och efter den sista voro inropningarna ännu talrikare.

Musikpressen.

På Wilhelm Hansens förlag, Köpenhamn, har utkommit

för piano 2 händer:

ALNÆS, EYVIND: *Klaverstykker*. Op. 10. 1 Skizze. 2 Idyl. 3 Melodi.

SINDING, CHRISTIAN: *Méodies Mignonnes*. Op. 52; — *Morceaux caractéristiques*. 1 Minuetto. 2 Nocturne. 3 A la Burla. 4 Scherzo. Op. 53.

De här först nämnda pianokompositionerna af den norske pianisten och tonsättaren Alnæs, hörande till »det unga Norge», äro ganska vackra stycken, klangfullt men enkelt harmoniserade och ej svåra att utföra.

Mera djupgående och originell är Sinding, som jämte Grieg hör till Norges främsta nu levande och äfven i utlandet berömda tonsättare. Hans »*Méodies Mignonnes*» äro, såsom namnet antyder, af något enklare faktur än den andra samlingen men dock af medelsvår beskaffenhet. Af de lika intressanta »*Morceaux caractéristiques*», hvilka äro något svårare, har Scherzot karaktären af en konsertetyl, som med sitt prestissino-tempo ställer stora fordringar på den spelande. Åt våra pianister kunna dessa häften, Sindings i första rummet, till det bästa rekommenderas. Priset är, som vanligt på danska musikalier, icke utsatt på häften.

Litteratur.

Aktiebolaget »Ljus» har utsändt:

KARL VALENTIN: *Populär allmän Musikhistoria* med ett tillägg »Ur svenska musiks hädher», af dr. ADOLF LINDGREN. Pris: häft. 3: 50, bunden 5 kr.

Denna bok har förut arkvis utkommit såsom en afdelning i den under ett par år utgifna tidskriften »Svensk Sång», redigerad af dr. Valentin. Vi ha sålunda, som bekant, haft tillfälle att förut omnämna arbetet. Emellertid må nu nämnas, att boken, nära 300 sidor i omfång, är ett intressant verk med talrika, fina illustrationer (porträtt, notexempel m. m.). Boken innefattar 2 delar: Första delen: »Musiken i forna dagar», af dr. K. Valentin (Musiken hos forntidens och orientens folk. — Från den kristna musikens begynnelse till Palestrina) samt »Ur svenska musiks hädher» (25 sidd.), af dr. Ad. Lindgren. Andra delen: »Från Palestrina till Wagner», af dr. K. Valentin.

I en »efterskrift» påpekar förf., att detta arbete är det första illustrerade

i sitt slag på svenska språket. Det arbete i denna väg vi förut hade att tillgå, nämligen »*Musikens historia*», af Vilhelm Bauck, var ej illustrerad. En ny genomsedd upplaga af denna bok utkom 1888 (Abr. Hirschs förlag, redig. af Julius Bagge), af 265 sidors omfång. Dr. Valentins bok föregås, likasom Baucks, af ett namn- och sakregister.

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. teatern. Jan. 15, 19 R. WAGNER: *Lohengrin* (Elsa, Ortrud: frk Lykseth, fru Jungstedt; konung Henrik, Lohengrin, Telramund, Hârroparen: hrr Selligren, Ödmann, Söderman, Vallgren). — 16 *Konsert*. 1 Weber: Uvertyr till »*Euryanthe*»; 2 Mor. Moszkowsky: konsert för violin (prof. Sauret) och orkester; 3 Nik. Rimsky-Korsakow: Scheherazade, orkestersonat; 4 Em. Sauret: a) Nocturne, b) Farfalla f. viol. (hr Sauret) och piano; 5 Rich. Henneberg: Tre Bellmansmelodier, arr. f. stråkorkester; 6 H. W. Ernst: konsert, Fiss moll, f. viol. (hr Sauret) och ork. — 17, 25 VERDI: *Ernani* (Carl V: hr R. Strandberg, deb.) — 18 E. N. MEHUL: *Josef i Egypten* (Benjamin: fru Jungstedt; enorphyée: frk Fernqvist; Jacob, Simeon, Utobal: hrr Lundqvist, Malm, Nyblom, Elmblad; Ruben, Naphtali, Dan, Levi, Isaschar, Juda, Sebulon, Gad, Asser, en höfvidsman: hrr Selligren, Bratbost, Söderman, Sjöman, Bröderman, Hagman, Ericson, Henrikson, Mandahl, Grafström); Ballett: *En dröm*. — 19, 26 (matiné). — 23 *Vermåldingarne*. — 20, 28, 31 WAGNER: *Rheinguldet*. — 21 TSCHAIKOWSKY: *Jolantha*; MASCAGNI: *På Sicilien*. — 22, 27 PUCCINI: *Bohème*; Ballett: *En dröm*. — 24, 26 FEL. DAVID: *Lalla Rookh* (Lalla Rookh, Mirza: fru Hellström, frk Fernqvist; Nouredin, Baskir, Bachara, Kaboul: hrr Malm, Söderman, Ericson, Grafström); *En dröm*. — 29 BOITO: *Mefistofeles*.

Vasa-teatern. Jan. 15—27 CHARLES KJERULF: *Kejsarens nya kläder*. — 19, 26 *Nerkingarne* (matiné). — 28—31 J. STRAUSS: *Zigenarbaronen*.

Vetenskapsakademien. Jan. 16 konsert af hr GUSTAF SJÖBERG. Biträdande: Doktorinnan O. Sterzel, hrr W. Stenhammar, F. Tröbäck, W. Wiklund. — 22 konsert af hr W. KLEIN. Biträdande: Fru H. Wiklund, hr W. Stenhammar. — 28 konsert af fröken Eva MUDOCCHI och BELLA EDWARDS.

Musikaliska akademien. Jan. 19 orkestermatiné af SVENSKA MUSIKERFÖRENINGEN med bitr. af prof. E. Sauret. 1 Ph. Rameau: Suite ur »*Castor och Pollux*»; Beethoven: Violinkonsert (hr Sauret); 3 Max Schillings: Symfonisk prolog till Sofokles' »*Konung Oedipus*»; 4 R. Wagner: a) Förspel till 3:dje akten ur »*Tristan och Isolde*»; b) Siegfrieds smidesång ur »*Siegfried*» (hr Nyblom).

Den andra Sauret-konsertens första och främsta nummer var Webers herrliga »*Euryanthe*»-uvertyr. Den därpå följande violinkonserten af Moszkowsky gaf hr Sauret tillfälle att glänsa med sin öfverlägsna teknik, sin rena, kan-tabla ton. Själva kompositionen äger flere anslående partier men är något uttänjd och kompakt i orkestreringen. Tredje rummet var Rimsky-Korsakows här förr spelade Scheherazade-suite, något enförmig i sin ryskt-österländska karaktär men pikant instrumenterad. Numret kunde gärna ha undvarats, då

det öfver höfvan förlängde konserten. Hr Sauret började konsertens andra afdelning med ett par egna kompositioner, Nocturne och Farfalla (Fjäriln), ackompanjerad på piano af hr Lang, och framkallade med dessa så rikt bifall, att han därpå utförde ett extranummer. Härefter följde tre Bellmansmelodier, ypperligt behandlade för stråkorkester af hr Henneberg, dirigent för aftonen. Hr Zetterqvist utförde i dessa ett violinsolo med verkligt mästarskap, såsom äfven hr Aulin gjorde i Scheherazade-suiten. Till slut visade hr Sauret sina enorma virtuositet i Ernsts ofantligt svåra Fiss moll-konsert.

Till högtidligheterna vid konungens födelsedag hörde äfven en festföreställning å kgl. teatern, bevisad af konungen med hans gäster, kronprinsen och kronprinsessan af Danmark, kronprinsen, prins Carl med gemål, prins Eugen och prins Gustaf Adolf. Vid konungens inträde uppstämde orkestern kungssången och efter föreställningens slut danska folksången. Programmet upptog »*Bohème*» och balletten »*En dröm*» med den täckta musiken af Hallström och Nordqvist.

Felicien Davids melodisköna opera comique »*Lalla Rookh*» har återupptagits och upplefde nu 55 föreställningen (50:de år 1893). Den gafs här första gången 1870 i januari, senast 1895 med fröknar Holmstrand och Karlsohn, hrr M. Strandberg och Brag i hufvudrollerna. Titelrollen utfördes nu af fru Hellström särdeles behagligt så i sång som spel, och äfven hr Malm uppbar förtjänstfullt Nouredins parti. Fröken Fernström var en liflig Mirza men öfverträffades i sångpartiet af företrädarinnan, fröken Karlsohn. Hr Söderman gjorde af Baskir en vederbörligen komisk figur. I en sådan roll kan hans stundom framträdande, mindre vackra gutturala tonbildning göra komisk verkan. Vi hoppas att vår operapublik icke, såsom vissa recensenter, skall vara för blaserad att kunna njuta af så verkligt skön och fint instrumenterad musik, som denna, äfven till handlingen underhållande opera har att bjuda.

Af öfriga ofvannämnda konserter intager orkestermatiné af Svenska Musikerföreningen första rummet såväl genom hr Saurets medverkan som genom det omväxlande, rika programmet och det goda utförandet under hr Aulins ledning af de delvis rätt svåra sakerna. Den inledande gammalklassiska Rameau-suiten särskilda nummer väckte stort intresse, mest kanske uvertyren, en menuett och tamburin. På denna följde Beethovens violinkonsert, med fulländadt mästarskap återgifven af hr Sauret i principalstämman. Följande nummer intresserade såsom nyhet och nutidskomposition af här förut okänd tonsättare, Max Schillings. Denne är född 1868 och har genom

en opera »Ingewelde» (1894) gjort sig känd i Tyskland, ansedd som en af de mest begåfvade Wagner-epigonerna. Hans nu gifna prolog till »Konung Oedipus» vittnar om stor orkestervirtuositet men är för monstros för att ge någon äkta musikalisk behållning. Helt annat verkade de följande numren af hans mästare Wagner, hvars vackra Förspel till »Tristan och Isolde» är väl bekant, och hvars »smidessång» ur »Siegfried» endast behöft scenisk miljö för att göra sig fullt gällande. Hr Nyblom utförde det svåra sångpartiet berömvärdt, om ock hans lägre toner kräft mera styrka. Såväl prof. Sauret som hr Aulin och hans orkester hyllades med rikt bifall af den talrika publiken.

Hr Sjöbergs konsert gafs oss ej tillfälle att bevista; också inträffade den samma afton som 2:a Sauret-konserten. Herr Klein vann genom sin rätt starka, sympatiska röst och anslående föredrag mycket bifall af talrikt auditorium. Som utlänning reder han sig ej fullt med svenskan. Så blir rösten gärna för hopknipen på vokalen i. Han sjöng en större ballad »Der Nöck» af Carl Löwe såsom inledningsnummer och vidare sånger af Åkerberg, Stenhammar, Peterson-Berger, R. Franz, R. Schumann och Brahms. Fru Wiklund spelade violinnummer, Sonat af Händel samt stycken af Sauret, och hr Stenhammar lät höra pianonummer af Schubert och Chopin samt biträde hela aftonen med ackompanjemang.

Mudocci Edwards-konserten gafs för rätt talrik publik och fröken Mudocci i främsta rummet vann lifligt bifall för sitt vackra, inspirerade violinspel i Introduktion af Raff, Wieniawskis »Legend» samt Sarabande & Tambourin af Leclair. Soarén inleddes med Griegs violinsonat op. 45, med utmärkt samspel återgifven af artistparet. Med god teknik och uppfattning spelade fröken Edwards solo Præludium af Mendelssohn samt etuder op. 10 n:o 3 och op. 25 n:o 9 af Chopin. Fröken Mudocci besvarade publikens hyllning med att spela Serenad af Pierné som extranummer.

Musiknotiser

från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. Teatern. Under inöfning äro jämte Halléns »Valborgsmessa» och Stenhammars »Gillet på Solhaug» Aubers »Muraren» samt »Barberaren i Sevilla».

Musikaliska akademien hade d. 14 jan. för val af lärare extra sammankomst, hvarvid förutvarande extra biträdande läraren i musikens historia och ästetik, direktor musices Ivar Hedenblad, erhöll nytt förordnande samt till vikarie-

rande lärare i samma ämnen förordnades akademiens sekreterare dr Karl Vallentin.

Musiksoaré hos kronprinsen. Kronprinsen gaf d. 23 jan. en musiksoaré i kgl. slottets stora sal »Hvita hafvet» för omkring 600 inbjudna. Af den kongl. familjens medlemmar voro, förutom värden, konungen, prins Carl med gemål, prins Eugén och prins Wilhelm närvarande. De kungl. gästerna kronprinsen och kronprinsessan af Danmark bevistade äfven soaréen. De utförande voro af operans artister fruar Jungstedt och Hellström, hr Arv. Ödmann och dr. Briesemeister, vidare violinisten fröken Sigrd Lindberg samt fröken Julia Ohlsson och hr Frithiof Strömberg, de båda sistnämnda elever vi musikkonservatoriet. Programmet var följande: 1 Mozart: Rec. och aria ur »Figaros bröllop» (hr Strömberg); 2 L. Norman: Månstrålar; J. A. Josephson: Vårvisa (fru Hellström); 3 R. Strauss: Traum durch die Dämmerung; R. Wagner: »Frühlingslied» ur »Valkyrian» (dr Briesemeister); 4 Grieg: »Fra monte Pincio» och »Ragnhild»; Heise: »Den jomfrue sad med sorgen» (fröken Ohlsson); 5 Donizetti: Duett ur »Leonora» (fru Jungstedt, hr Ödmann); 6 Wieniawski: Romans; Zarzycki: Mazurka (fröken Lindberg); 7 A. Södermann: Kung Heimer och Aslög (hr Ödmann); 8 Saint-Saëns: Aria ur »Samson och Dalila» (fru Jungstedt); 9 R. Wagner: Kvintett ur »Mästersångarne» (fruar Jungstedt och Hellström, hrr Ödmann, Briesemeister och Strömberg).

Mazèrska kvartettsällskapet firade med talrikt besökt sammankomst d. 17 jan. sin årshögtid, hvilken förhöjdes genom professor Saurets och Aulinarnes närvaro såsom gäster. Under aftonen spelade Aulin-kvartetten Beethovens första B-dur-kvartett, hvarpå följde Schumanns pianokvintett med prof. Sauret vid 1: violinen, hr Stenhammar vid flygeln; för öfrigt medlemmar af Aulin-kvartetten. Vid supén höll sällskapets v. ordförande, grosshandlare C. Holmberg, på franska ett anslående tal till prof. Sauret och öfverlämnade till honom ett fint textadt diplom såsom sällskapets hedersledamot. Prof. Sauret framförde i ett spirituellt tal sin tacksamhet.

Efter supén hade prof. Sauret artigheten att spela ett par duetter med hr Stenhammar. Ytterligare talade då kapellmästare Henneberg å hofkapellet vägnar för prof. Sauret, och äfven Aulinska kvartetten hyllades med en tacksamhetsskål. Under flera skålar och tal fortgick länge den särdeles animerade, musikaliskt njutningsrika sammankomsten. Under aftonen inträffade telegram från sällskapets frånvarande ordförande hr M. Davidson och musikchef prof. Frid. Book, till hvilka telegram sedan afsändes.

Teodor Björksten, som i flera år varit bosatt i New-York såsom mycket ansedd sånglärare, kommer till Sverige på en tre veckors konsertturné, med början i Stockholm, hvarest konsert gifves den 17 februari. Hr Björksten lät senast, om vi rätt minnas, höra sig här offentligt å konserter med Kristina Nilsson i september 1885. Redan under sistlidne november kom hr B. till Paris, där han som gäst hos svensk-norska sällskapet föredrog sånger af Dvorak, Scuderi och Delibes, hvarmed han skördade rikt bifall.

Olympias folkteater afslöt sina föreställningar d. 6 jan. med Audrans operett »Lyckoflickan», hvari frök. Bidentkap utförde Bettinas rol, såsom matiné samt en »nyårsrapsodi» och »Vermvändingarne» såsom aftonföreställning. I »Vermvändingarne» uppträdde ett par gånger som debutant frök. Anna Schildknecht i Annas rol och vann stort bifall genom sin vackra sång och sitt intagande spel.

Föredrag med musik. (Borgareskolans fredagsserier), hafva hållits i K. F. U. M:s stora sal under förra månaden, en »Hallströmsafton» och en »Mozart-afton», då efter föredrag af dr K. Vallentin om dessa tonsättare följt en konsertafdelning upptagande kompositioner af dem. Medverkande vid Hallström-aftonen ha varit grefvinna Math. Taube och dr Gillis Bratt, vid Mozart-aftonen fru Axeline Mraz, frök. Clary Asplund samt hr G. Sjöberg och John G. Jacobsson. Dr Vallentin har vid båda aftnarna varit ackompanjator.

Hr Henning R. Wejdling, den bekante kompositören och exekutören af dansmusik, i hvilken senare egenskap han under några år vistats i hufvudstaden under vintersäsongen och varit mycket anlitad vid danstillställningar i »societén», är af helsoskäl hindrad att under denna säsong utföra dansmusik härstädes. Af hr Wejdling förekom i Stockholmstidningens julnummer en ny komposition, en liflig, dansant och vacker »Hambolångpolska».

Göteborg. På Stora teatern har »Nürnbergerdockan» fortfarande gifvits jämte »Lilla Helgonet» och »Vämländingarne» samt Offenbachs enaktsoperett »Förlofningen vid lyktsken», hvari fröknar Grünberg och Frisch skördat stort bifall. D. 19 jan. hade teatern på programmet en konsertafdelning, i hvilken fru Gudrun Torpadie-Lindblom, äfvensom hrr Carlander och Allum medverkade. D. 20 jan. gafs en »Trio-afton» af hrr Knut Bäck och Carl Bredberg med biträde af prof. Fr. Neruda. Programmet upptog: 1 Beethoven: Pianotrio C moll, op. 1 n:r 3; 2 R. Schumann: Fantasie, C dur op. 17 för piano; 3 Brahms: Pianotrio Ess dur, op. 40. Programmet var,

ovanligt nog hos oss, icke annonseradt i tidningarna. Det danska, taktlösa besparingsbruket att hänvisa allmänheten till »gadeplakaten» för att få reda på konsertprogrammen, hoppas vi icke skall vinna efterföljd i vårt land. Annonseringar äro visserligen dyra och helst med utsatt, ofta långt program, men själfva konsertdagen (i aftontidningar dagen förut) anse vi konsertgifvare vara skyldiga att i större tidningar meddela allmänheten hvad å en konsert bjudes. Att köra ut folk på gatan för att, kanske i ur och skur, studera affischer å husknutarna synes oss föga honett. — Den 23 gaf danska sångerskan frökn. Ellen Beck konsert med biträde af hr Knut Bäck som ackompanjör. Recensionen efter konserten upplyste tidningsläsarna om att programmet innehöll sånger af Heise, Grieg och Rosenfeld. Om pianisten frökn. Agda Lysells konsert d. 28 jan. annonserades, att hon bjöd på Kromatisk Fantasia af Bach, Beethovens Rondo a Capriccio »Die Wuth über den verlorene Groschen», hvarjämte programmet upptog saker af Chopin, Sinding, Liszt, Tschaiowsky och Moszkowsky. D. 22 jan. gaf Sv. Scholander här sin första »sago- och visafon» för barn.

Från våra grannland.

Kristiania. Jan. 11—27. Nationalteaterns pjäser med musik har under denna tid utgjorts af »En söndag på Amager», »Sigurd Jorsalafar» och »Gurre». D. 25 jan. gafs å teatern en Wagner-konsert med biträde af fru Ellen Gulbranson. Lindenska sällskapet på Centralteatern har under samma tid uppfört »Nitouche», »Sköna Helena», »Gasparone», »Geishan», »Den förgyllda lergöken», »Dockan» och »En soaré i Kåkbrinken». Konserter har givits d. 18 och 24 jan. af frökn. Mudocci och Edwards samt d. 23 af violinisten Ingeborg Hansen jämte pianisten Agnes Hansen, biträdda af sångerskan fru Morell-Söderberg. Den 29 konserterade här Aulinska kvartetten jämte hr W. Stenhammar med följande program: 1 Beethoven: Stråkkvartett Ciss moll, op. 131; Chr. Sinding: Piano-kvintett, E moll; 3 Haydn: Stråkkvartett B dur n:r 10. Konsertgifvarne vunno rikt bifall och äfven komponisten Sinding fick mottaga publikens hyllning. Härifrån reser Aulin-kvartetten för att konserter i Göteborg och några andra städer i mellersta och södra Sverige, i allt gifvas 10 konserter. Hrr Aulin och Stenhammar afresa sedan till Köpenhamn för att där uppträda tillsammans med hr John Forsell.

Helsingfors. Jan. 12—25. Svenska teatern äfvensom Finska började d. 14, Topelii födelsedag, uppföra hans skådespel »Regina von Emmeritz», som sedan gifvits några gånger och utgjort enda pjesen med musik under denna

tid. Hoffmann-Uddgrenska operett-sällskapet har 13, 15 17 jan. gifvit »Trollkarlen från Nilen» (Cleopatra: frökn. Bidenkap) å Societetshuset och sedan d. 20 i Brunnshuset, sista gången, hvarefter »Den förgyllda lergöken» där uppförts. De populära konserterna i Societetshuset under hr Kajanus ledning ha fortgått en vecka alternerande med »Trollkarlen». Den 12 jan. gafs i studenthuset en folkkonsert af kantelespelaren Evert Tuunanen och Emil Porali med program af endast finska folkvisor och dansmelodier. D. 19 gaf hr Harald Sundberg en folkkonsert, biträdd af fru H. Castegren, frökn. Agnes Poschner, Selma Viklund m. fl.

Köpenhamn. Jan. 13—26. Kgl. teaterns spellista har af musikpjäser denna tid upptagit: »Elverhøj», »På Sicilien» och »Valkyrian», hvori fru Ellen Gulbranson d. 20 uppträdde sista gången som gäst. Sångerskan blef därvid rikt hyllad och fick af konungen, som var närvarande, mottaga en storartad bukt af röda rosor och konvaljer med band i de danska färgerna. Fru Gulbranson har äfven uppträdt i ett par konsertafdelningar å k. teatern, hvarvid hon sjungit Elisabets aria i »Tannhäuser», »Isoldens Liebestod» och slutscenen i »Götterdämmerung». Teatern har vidare uppfört »Romeo och Julia», balletterna »Waldemar» och »Coppelia» samt en nyhet »Canta», eventyr i ett förspel och 4 akter af Carl Ewald med musik af Fini Henriques, en musik som får godt beröm. — D. 16 gaf fru Norrie en visafon i konsertpalatsets mindre sal, då endast skandinaviska sånger utfördes, däribland två alldeles nya danska, den ena »De to Katte» med text af Kaalund, musik af Alfr. Tofft, den andra en liten naiv visa med text af L. Levy och vacker melodi af Ax. Breidahl. Med båda gjorde hon stor lycka. D. 20 gafs af pianisten Hanka Sjelderup en »Klaverafon» och d. 25 i konsertpalatsets stora sal konsert af frökn. Ellen Beck och Karen Bramsen, fru Agnes Adler (pianist) och hr Henry Bramsen. Vid »Palæ»-konserterna sönd. d. 19 o. 26, med program af sång- och orkesternummer, har fru Hedv. Quiding-Faaborg och kammarsångaren N. J. Simonsen medverkat i sångnumren.

»Dansk konsertforening», under protektion af konungen stiftadt af dansk komponistsamfund i afsikt att uppföra danska musikverk å 3 konserter årligen, hade d. 23 jan. sin 1:a konsert. Programmet upptog: 1. P. E. Lange-Müller: Prolog (text af dr Ernst v. d. Reeke) för orkester med recitativ (prof. Em. Poulsen); 2 N. W. Gade: »I Højlandene», uvertyr; 3 G. Helsted: Symfoni N:o 2, E-dur (1:a gång); 4 C. F. E. Horneman: Lyrisk suite, tre bilder för orkester, soli och kör (1:a gång).

Till kgl. kapellet kompositions-kurrens ha 13 arbeten insändts, men intet af dem ansågs fullt tillfredsställande för att vinna det utsatta priset. Prisdömmarna voro professorerna Fr. Neruda och Orla Rosenhoff, kapellmästarne Fr. Rung och Joh. Svendsne samt dr Wilh. Svedbom i Stockholm.

Från andra land.

»*Les Guelfes*», opera i 5 akter, text af Louis Gallet, musik af Benjamin Godard, båda numera aflidna, har först efter deras död kommit upp på scenen å Théâtre des Arts i Rouen, där operan rönt entusiastiskt bifall. Den intressanta och spännande libretton behandlar en kärlekshandel under striden mellan guelfer och ghibelliner i Italien, och Godards musik utmärker sig för melodirikedom och storslagen instrumentation.

»*Die Rosenthalerin*», opera af Anton Rückauf, först uppförd 1897 i Dresden sedan i Karlsruhe, Strassburg m. fl. städer har nu senast med stor bifall mottagits å tyska lands-teatern i Prag. Operan säges, utan att vara ett plagiat, i musikaliskt hänseende erinra om Wagners »Mästersångarne». Tonsättaren, född 1855 i Prag och nu bosatt i Wien, har gjort sig mycket bemärkt som sångkomponist och har äfven skrivit kammar-musik samt är god pianist, hvarom ackompanjemang till hans sånger bära vittne.

Teatereldsvådor. Hofteatern i Stuttgart nedbrann i grund natten till 21 jan. Den 1800 personer rymmande teatern var gammal och trång, så att en mera tidsenlig länge varit behöflig.

Natten därefter blef en annan teater lågornas rof, nämligen Teatro Sociale i Rovigo, ansedd för en af Italiens vackraste teatrar.

Dödsfall.

Kempff, Carl, kapellmästare, f. 1831 i Tessin (Schweiz), död d. 30 dec. 1901 i Lund, där han länge verkat som musiker. Efter universitets-kapellmästaren Gnospelius' död, 1887 tjänstgjorde K. såsom sådan till 1889 äfvensom från 1893, då kapellmästare Heintze (död 1895) af sjukdom var urstånd-satt att tjänstgöra. Dennes ordinarie efterträdare blef 1897 Alfred Berg.

Skytt-Kaufmann, Clara, altsångerska, afled hastigt af hjärtförslamning d. 12 jan. i Köpenhamn, knappt 40 år gammal. Elev af Fritz Arlberg uppträdde Clara Skytt i slutet af 1880-talet flera gånger å konserter i Stockholm etc. och väckte mycken uppmärksamhet med sin mäktiga altröst.

Kungliga Musikkonservatoriet i Leipzig.

Antagningspröfningnn eger rum **Onsdag den 2 och Torsdag den 3 April 1902** kl. 9 till 12 f. m. Personlig anmälning till denna pröfning skall ske **Tisdagen den 21 April 1902** å konservatoriets byrå. Undervisningen omfattar Musikens hela Theori och Instrumentalmusik, Sång och Opera, Kammar-, Orkester- och Kyrklig musik samt Musikhistoria.

Som lärare medverka bland andra herrar prof. dr **Reinecke**, prof. **Herrman**, prof. dr **S. Jadassohn**, prof. **Klengel**, kapellmästare **Sitt**, Gewandhaus' organist **Homeyer**, konsertmästare **Hilf**, **Alfred Reisenauer**, **Emil Pinks** o. s. v.

Prospekt på tyska, engelska och franska utlemnas gratis.

Leipzig i Januari 1902.

Direktionen för Kungl. Musikkonservatoriet

D:r RÖNTSCH.

Orgelharmonium.

Endast förstklassigt fabrikat. Moderata priser.

Specialitet: **Skol-.** **Koncert-** och **Pedal-orgelharmonium.** Agenter antagas.

G. LAGERQUIST & C:o

Orgelharmoniumfabrik
ÖREBRO.

J. G. MALMSJÖ, PIANOFABRIK

Kongl. Hofleverantör
GÖTEBORG
Etablerad 1843

Begagnade
instrument ta-
gas i utbyte.
Bekväma afbe-
telningsvilkor.

Den enda svenska Pianofabrik, som vid
mångfaldiga täflingar alltid erhållit hög-
sta priset.

Talrika intyg från
framstående
musici och
konstnärer.

GULDMEALJ

»för utmärkta flyglar och pianinos»

Göteborg 1891 Malmö 1896
Stockholm 1897

ensam bland svenska pianofabriker
Inalles 21 första pris

A.-B. Skandinaviska Orgel- & Pianofabriken

(f. d. Skandinaviska Orgelfabriken)

Grundad 1865

rekommenderar sin
tillverkning af

Orglar

för kyrkor, skolor
och hemmen samt

Pianinon.

Obs.! Uteslutande svensk tillverkning och följaktligen af utmärktaste och solidaste beskaftenhet.

Priskurant på begäran. Alla förfrågningar besvaras omgående.

Utställning & kontor **Mästersamuelsgatan 32, Stockholm.**

Svensk Musiktidning

Nordiskt Musikblad. — 22:dra årgången. — För hvarje musikaliskt hem, utgifves 1902 efter samma plan som förut, innehållande populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter med biografier och musikbilaga. Tidningen utkommer såsom förut två gånger i månaden (utom juli—aug., »den döda säsongen») till ett pris af 5 kronor pr år, lösnnummer 25 öre. Prenumeration sker här å **Expeditionen, Kungstengsgatan 56, 3 tr., i bok- och musikhandeln**, å posten och tidningskontor. I landsorten prenumereras bäst å posten.

Obs.! Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde ej kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den förvaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, der musiklivet är högst och rikast utveckladt. Svensk Musiktidning meddelar ock en kontinuerlig redogörelse för musiklivet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Norges, Finlands och Danmarks hufvudstäder, utförliga biografier med fina porträtt, instruktiva artiklar, följetonger m. m. Musikbilagan innehåller verkligt god musik.

Pianomagasin.

Svenska Pianinos: Största lager från J. G. Malmjö, Kongl. Hofleverantör, S. Andersson, Bergqvist & Nilsson, I. P. Löfberg & C:o, Stavenow & C:o m. fl.
Utländska Pianinos: från G. Schwechten, Steinweg Nachf. och Uebel & Lechleiter.

Flyglar: fr. J. G. Malmjö, Steinweg Nachf. m. fl. — **Orglar:** från Mason & Hamlins världsberömda firma.

Begagnade instrument tagas i utbyte.

Gust. Petterson & C:o,
13 Malmkilnadsgatan 13, Stockholm.

Sånglektioner,

afseende god röstbildning, naturligt och smakfullt föredrag, meddelas till moderat pris af undertecknad.

Kungstengsgatan 56, 3 tr.

Tel. Vasa 6 19. Frans J. Huss.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen.

Mottagning kl. 9—10 f. m. och 4—5 e. m.

Kungstengsgatan 56, 3 tr.

Tel. Vasa 6 19. Frans J. Huss.

För Porträttsamlare!

Fina Sköntrycks-exemplar af Svensk Musiktidning, flere årgångar, säljas billigt å tidningens expedition

Kungstengsgatan 56 III.

Innehåll: Eva Mudocci och Bella Edwards (med porträtt). — »Tannhäuser» i Paris 1860. Bref af Richard Wagner (forts.). — Minnen af Gounod från början af hans konstnärslif. — Från K. hofoperan i Dresden af G. W. »Pechvogel und Lachtaube», ballett af G. Pittrich. — Musikpressen. — Litteratur. — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten, från våra grannland och andra land. — Dödsfall. — Annonser.